

L'AVUI, EL DIARI D'AHIR QUE SURT DEMÀ I ARRIBA DEMÀ PASSAT

Per Ramon Serra, editor

Vaig ser a l'Avui durant els set primers anys de vida d'aquest diari i, per tant, vaig viure pas a pas tot el que va passar des de la seva gestió. No he llegit encara el llibre de la Maria Favà, però no dubto que serà interessant, perquè és una periodista honesta que no té pèls a la llengua. L'Avui va néixer amb una sabata i una espadenya, amb més cor que cap i gairebé sense una empresa econòmica al darrere. En aquestes circumstàncies la supervivència va ser un miracle. I jo que sóc agnòstic de mena per una vegada he vist la misericòrdia de Déu. Com deia Josep Maria Cadena, l'Avui tenia una mala salut de ferro. Com a nota d'aquest desgavell, jo deia que l'Avui era el diari de d'ahir que surt demà i arriba demà passat...

A més d'una gran feblesa econòmica se'l va acusar d'anar a favor dels qui manaven a la Generalitat: primer Tarradellas i després Pujol. Sense els ajuts de la Generalitat difícilment hauria pogut tirar endavant i, d'altra banda, hagués estat prou estrany que com a únic diari en català hagués fet oposició al govern de torn. Això, naturalment, sense comptar allò de tants caps tants barrets. No hem d'oblidar que al darrere de cada català hi ha un polític, un entrenador del Barça i un filòleg.

Com podeu comprendre podria dir-ne moltes coses també, però en ocasions és preferible el silenci a remoure l'olla. Al capdavant el diari va resistir que, ateses les circumstàncies, no es pas poc. Segurament si s'hagués deixat passar uns mesos abans de sortir les coses haurien anat millor, però hi havia el perill d'una involució. Per això si llavors vaig patir d'un no dir, ara també m'angunieja les presses d'alguns per aconseguir la independència sense tenir-ne assegurada les bases. Però ja se sap que la història gairebé es repeteix sempre perquè la fauna humana sempre ensopega dues vegades i més amb la mateixa pedra.

Tot amb tot, gràcies Avui per la teva contribució a la llengua. Sense tu segurament ara no tindríem altres diaris en català o traduïts. Francament, quaranta anys enrere mai no hauria pogut pensar que La Vanguardia i El Periódico si més no els veuria traduïts al català